

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-351/19-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr.sc.Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d., Zagreb, Radnička cesta 21, kojeg zastupa [REDACTED] mag.iur, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Pučišća koju zastupa Zajednički odvjetnički ured [REDACTED]

[REDACTED] na sjednici vijeća održanoj 12.veljače 2020.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje djelomičnog rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/15-11/631, URBROJ: 376-05-3-19-27 od 28. svibnja 2019.
- II. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi, Općini Pučišća, nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 (tri tisuće sto dvadeset i pet) kn u roku od 60 dana od dana dostave ove presude.
- III. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporenog rješenja tuženika utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja toga rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Općine Pučišća prema evidenciji Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižnog odjela Supetar dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta br. 9/2017 (u daljnjem tekstu: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio toga rješenja.

Točkom II. izreke osporenog rješenja utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Općine Pučišća, navedenim u potvrdi Splitsko-dalmatinske županije, Općine Pučišća, KLASA: 344-01/15-01/01, URBROJ: 2104/06-03-19-14 od 9. svibnja 2019. godine, koja je sastavni dio ovog rješenja, a na kojim

nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI.

Daljnjim točkama izreke osporenog rješenja (III.-VIII.) određeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. ovog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI, sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Supetar ili podredno Područnom uredu za katastar Split-Ispostava Supetar, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknade i načina obračuna određenim u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje u tekstu: Pravilnik). Utvrđeno je pravo Općine na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 29. prosinca 2015. godine, odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Općine ako je nastupila nakon tog datuma, prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Supetar dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji.

Tužitelj je obavezan u roku deset dana od primitka rješenja platiti zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu, drugu i treću godinu, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Tužitelj se obvezuje u roku od osam dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Općini Pučišća, koja je obvezna omogućiti tužitelju ostvarivanje prava na nekretninama iz ovog rješenja.

Protiv rješenja tuženika tužitelj podnosi tužbu iz svih, zakonom propisanih razloga. U tužbi u bitnom navodi da je po zahtjevu zainteresirane osobe Općine Pučišće tuženik pokrenuo postupak i donio osporavano rješenje. Ističe da je nadležnost tuženika propisana člankom 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.; u daljnjem tekstu: ZEK) koji propisuje da je HAKOM nadležan za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Nadležnost je propisana zakonom i ne može se prenijeti na stranke u postupku, a što je tuženik u osporavanom rješenju učinio prenijevši nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Također, člankom 5. stavkom 4. Pravilnika određeno je da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Poziva se na članak 17. stavke 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.; u daljnjem tekstu: ZUP) kojim je propisano da se stvarna i mjesna nadležnost ne mogu mijenjati međusobnim dogovorom javnopravnih tijela, javnopravnih tijela i stranaka ni samih stranaka, a javnopravna tijela dužna su tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti paziti na svoju stvarnu i mjesnu nadležnost. Smatra da je tuženik počinio bitne povrede odredaba upravnog postupka prenijevši utvrđivanje parametara za utvrđivanje naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora koji je stranka u postupku, a koje stajalište je zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudama poslovni broj: UsII-234/18-6 od 16. siječnja 2019. i UsII-321/18-7 od 20. veljače 2019. Predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva i poništavanje osporenog rješenja tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ističe da je predmetni postupak pokrenut po zahtjevu zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe te visine naknade za pravo puta. Pri donošenju osporavanog rješenja držao se stavova Suda iznesenih u ranijim, brojnim, presudama Suda, primjerice, poslovni broj: UsII-36/18-5, UsII-173/19-7, UsII-364/18-9, UsII-511/18-8 i dr. Infrastrukturni operator je utvrđen na temelju izjave tužitelja broj 320/2017 od 10. veljače 2017. i izvoda iz poslovnih knjiga od 8. veljače 2017. Količina i vrsta elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (EKI) utvrđena je u Elaboratu o pravu puta, broj: PR 9/2017 i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici što je vidljivo iz Tablice 1. koja je sastavni dio Elaborata. Visina naknade za pravo puta utvrđena je tako da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta nekretnine, što je vidljivo iz posjedovnih i vlasničkih listova koji su sastavni dio Elaborata za pravo puta i Tablice 1. Iznos naknade i način obračuna naknade za svaku pojedinu vrstu nekretnine propisani su člancima 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika. Tuženik naglašava da je Tablica iz osporavanog rješenja popunjena sa svim potrebnim podacima te tijekom postupka razmijenjena između tužitelja i zainteresirane osobe, što je razvidno iz spisa. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva. te ističe da se pri donošenju osporavanog rješenja držao stavova Suda iznesenih u ranijim, brojnim, presudama Suda, primjerice, poslovni broj: UsII-36/18-5, UsII-173/19-7, UsII-364/18-9, UsII-511/18-8 i dr.

U odgovoru na tužbu zainteresirana osoba navodi da su stajališta tužitelja neosnovana. Tužitelj je postupio temeljem svojih ovlasti koje mu daje ZEK, kao lex specialis u odnosu na ZUP. Poziva se na članak 5. stavak 3. Pravilnika, ističući kako tužitelj neosnovano navodi da je tuženik na tužitelja, kao infrastrukturnog operatora, prenio nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta. Naime, tužitelj pogrešno smatra da je tužitelj je taj koji je utvrdio parametre za utvrđenje naknade za pravo puta, već je samo trebao dostaviti u postupku tražene podatke što proizlazi iz navedene odredbe Pravilnika.

Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva i traži naknadu troškova spora u iznosu od 3.125,00 kn.

Sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima, („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS) odgovori na tužbu dostavljeni su tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporavano rješenje tuženika doneseno je po zahtjevu zainteresirane osobe u smislu članka 28. stavka 6. ZEK-a radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Tužitelj tužbenim navodima ne dovodi u sumnju utvrđene činjenice u postupku koji je prethodio donošenju osporavanog rješenja odnosno da je infrastrukturni operator koji ima pravo puta na nekretninama navedenim u rješenju i Elaboratu te da zainteresirana osoba ima pravo na naknadu za pravo puta kako je to propisano člankom 28. stavcima 1. i 4. i člankom 29. ZEK-a.

Tužitelju je sporno može li tuženik utvrđivanje visine naknade za pravo puta prenijeti na tužitelja i je li time tuženik postupio protivno odredbama ZUP-a o stvarnoj nadležnosti, pri čemu se poziva na presude ovog Suda u kojima je izraženo stajalište da postoji povreda nadležnosti.

Člankom 12. stavkom 1. točkom 11. ZEK-a propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Ocjenjujući provedeni postupak, s obzirom na prirodu ove upravne stvari, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti, već je u okviru svoje zakonske ovlasti, osporavanim rješenjem, pravilno riješio ovu upravnu stvar s obzirom na to da su u izreci rješenja navedeni jasni i konkretni parametri za određivanje i obračun visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmet ovog postupka, a koji proizlaze iz priloga koji su sastavni dio osporavanog rješenja i odredaba članka 7. stavaka 2., 3. i 4. Pravilnika.

Navedenim odredbama Pravilnika propisan je način izračuna visine naknade te određena formula za izračun svake od površina za koju se naknada plaća.

Tužitelj raspolaže podacima o površinama zemljišta potrebnima za pristup postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat, koji je sam izradio i koji je sastavni dio osporavanog rješenja.

Stoga, osporavano rješenje sadrži nekretnine na kojima se nalazi EKI, a Elaborat koji je sastavni dio rješenja, sadrži površine za koje se plaća naknada, dok je formula za izračun određena u podzakonskom propisu.

Prema ocjeni Suda, s obzirom na narav i vrstu odluke kojom se utvrđuje infrastrukturni operator i utvrđuje naknada za pravo puta za korištenje EKI na nekretninama kojim upravlja ili su u vlasništvu općine, sadržaj izreke osporavanog rješenja ima sve elemente na temelju kojih se nedvojbeno može utvrditi i obračunati visina naknade i nije protivan članku 98. stavku 3. ZUP-a o sadržaju izreke. Dostatno određenom izrekom osporavanog rješenja nije povrijeđen članak 12. ZEK-a, kao ni članak 17. ZUP-a, a što je u skladu sa zaključkom donesenim na sjednici sudaca ovog Suda od 17. rujna 2019., broj: Su-479/19-3.

Slijedom iznesenog, tužbeni zahtjev ocijenjen je neosnovanim pa je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a, odlučeno kao u točki I. izreke.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju članka 79. stavka 4. ZUS-a. Zainteresiranoj osobi priznat je zatraženi trošak sastava odgovora na tužbu po opunomoćenici, uvećan za PDV u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn, na temelju Tbr. 23.1., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 114/14. i 107/15.).

Točka III. izreke utemeljena je na članku 14. stavku 8. ZEK-a.

U Zagrebu 12. veljače 2020.

Predsjednica vijeća

Lidija Vukičević, v.r.

Za točnost otpavka – ovlaštení službeník

Tanja Nemčić

